

maat der voortreffelijk gespeelde muziek — een der meisjes uit de hoogste klassen zit aan de piano — naar hun klassen begeven.

Als het speelplein weer verlaten ligt, schijnt het, of er de stilte na een storm heerscht. En dan heb ik de gelegenheid om toch nog een paar kiekjes te maken. Miss Cohen en Mr Moore poseeren samen, en Miss Pilcik, de lieve jonge onderwijzeres, die de bewaarschool onder haar leiding heeft, komt met haar kleintjes naar buiten en ook die kan ik nu rustig nemen.

Maar als Mr Moore, mijn waardige begeleider en ik weer door Harlems straten terugkeeren, dan kan ik me toch zoo levendig indenken hoe het toe kan gaan als de hartstochten van zoo'n snelbewogen ras plotseling losbarsten en oerinstincten boven komen, wanneer jonge kinderen reeds zoo'n tumult kunnen ontketenen en als bezeten op elkaar losslaan, terwijl velen van hen niet eens goed wisten waarom het ging.

Doch in de gezichtjes van de allerkleinsten, even later genomen, zoo goedlachsich, zoo natuurlijk en guitig, zag men tegelijk weer de aantrekkelijke eigenschappen van dit vitale, zorgeloze, goedhartige ras, waarvan de meesten groote kinderen blijven tot den dag van hun dood toe.

En nu begrijp ik door dit alles nog zooveel te beter de zorg en de toewijding, welke Mr Moore, die den leeftijd en de wijsheid van een grijsaard heeft, maar het uiterlijk en de kloekheid van een man in het midden zijner jaren, wijdt aan „zijn” scholen en zijn kinderen, wijdt aan de opvoeding en voorlichting van zijn eigen ras, opdat zij naast hun ingeboren natuurlijkheid en intelligentie, ook de volmaakte beheersching zullen krijgen, die hij zelf bezit en die noodig is om waardige en nuttige leden der maatschappij te worden, en dat doet hij door zijn negerkrant, die zulk een goeden naam heeft, maar dat doet hij vooral door zijn eigen prachtige voorbeeld, dat hij gaf in zijn lange en moeilijke leven.

AVOND-HERINNERING

Het licht verglimt, — de dag gaat zacht verzinken;
een grijze nevel kruipt uit drassig land omhoog,
in 't duister diep begint een ster te blinken
aan koep'lend blauw van verren hemelboog.

Nu uchtendglans en zomerzon verslinken
en Schemer 't al met schaduwen omtoog,
doet mij herinn'ring uit haar beker drinken
van 't leven, dat als in een droom vervloog.

Wat was, wat is, wat komt, gaat weer verloren;
de schoonste roos schudt eens haar blaadjes af;
de Tijd vergruist zelfs d' allerhechtste toren,
vergaan moet eens de sterkste heerschersstaf
en sterven moet de aar van 't eelste koren:
het einde van elk leven is het graf.

— — — — —
Wat aardsch is, zal tot d' aarde wederkeeren,
geen enk'le stof is eeuwig van bestaan.
Het leven is een eindeloos begeeren
en d' eene wensch na d' and're zal vergaan.

De Tijd kent slechts de kracht van 't woord verteren;
het weeldrigst schoon wordt van z'n fleur ontdaan,
de hardste steen moet eenmaal toch verveeren:
er is begin — er is een eind der baan.

Alleen wat Godlijk is en uit Gód is geboren
heeft waarde nu en steeds en in der eeuwigheid,
Wien God door Jezus Christus heeft verkoren,
wordt door den dood tot eeuwig heil geleid.
Slechts als in 't aardsche hemelvonken glore,
wordt 't door Gods kracht voor d'eeuwigheid bereid.

H. W. AALDERS

